

Arrest

**nr. 341 979 van 26 februari 2026
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155/101
5100 NAMUR**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 december 2025.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. DE TROYER..

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij, die verklaart afkomstig te zijn uit Gaza, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 4 juni 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 29 november 2023 een verzoek om internationale bescherming in Griekenland heeft ingediend. Ze werd erkend als vluchteling op 18 december 2023. Haar Griekse verblijfsvergunning is geldig tot en met 17 december 2026. Haar Griekse reisdocumenten zijn geldig tot en met 1 februari 2029 (zie “Cedoca, aanvraag derde landen” in het administratief dossier).

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken", dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Beide partijen werden op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingwet gevraagd door de Raad om actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland. Beide partijen hebben naar aanleiding van deze beschikking actuele rapporten omtrent de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland neergelegd.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkendiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) barrières vormen die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire omstandigheden kunnen leven. Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, is er een evolutie naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

Rekening houdend met het geheel van landeninformatie die door beide partijen worden bijgebracht, besluit de Raad dat in de huidige stand van zaken evenwel niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in

een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer precaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers om internationale bescherming, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetswijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 54).

4. De verzoekende partij betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de ongegrondheid van haar beschermingsverzoek.

De verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De verzoekende partij brengt naar voor op de DVZ dat haar gezondheidstoestand goed is (verklaring dvz, vraag 29). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS stelt de verzoekende partij dat ze wekelijks naar de psycholoog gaat en pijnstillers en slaappillen neemt (NPO, p.2). Ze verklaart ook rugklachten te hebben door haar werk en als ze te lang stapt (NPO, p.2). Wat betreft de problemen aan haar rug en haar medicijngebruik, brengt de verzoekende partij geen stukken ter staving hiervan bij. Er liggen dus geen medische attesten voor die attesteren dat verzoekende partij effectief last heeft van haar rug en medicijnen gebruikt, laat staan dat er attesten voorliggen waarin wordt geattesteerd dat ze omwille van deze problemen niet in staat is om bij een terugkeer naar Griekenland zelfstandig in haar levensonderhoud kan voorzien waardoor ze in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. De problemen aan haar rug en medicijngebruik kunnen dus niet worden beschouwd als een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de relevante Europese rechtspraak. De verzoekende partij brengt verder wel documenten bij die betrekking hebben op haar mentale gezondheid. In het overgemaakte document kan worden gelezen dat de verzoekende partij zich in een toestand van grote stress bevindt. Ze heeft slaapproblemen, nachtmerries, een verlies van eetlust en psychosomatische symptomen. Ze heeft een ernstige angst en vertoont symptomen van PTSS namelijk zaken herbeleven, slaapproblemen en crisissen met doodsangst. Er wordt een bijkomende opvolging aangeraden. Uit de voorliggende attesten kan echter niet blijken dat de psychologische problemen van verzoekende partij belangrijke negatieve gevolgen hebben op het vlak van haar zelfredzaamheid en autonomie en dat haar medische toestand de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Griekenland onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). Nergens in de voorliggende stukken wordt in concreto uiteengezet in welke mate haar actuele gezondheidstoestand haar belet om zijn rechten te doen

gelden in Griekenland, noch wat de omvang of draagwijdte van deze psychologische problemen zou zijn op haar mogelijkheden om haar rechten in Griekenland uit te oefenen.

Uit haar verklaringen kan niet blijken dat zij in Griekenland over een AMKA beschikte. Ze toont echter niet aan dat ze bij een terugkeer naar Griekenland geen AMKA kan aanvragen en deze te activeren. Zij dient hiervoor haar verblijf in Griekenland te bewijzen aan de hand van haar ADET, een verblijfsadres en werk. Het bewijs van verblijf in het land kan bestaan uit één van de volgende documenten: eigendomsbewijs, huurovereenkomst, verklaring van vrije concessie of gastvrijheid, verblijfsbewijs in het kader van een huisvestingsprogramma voor vluchtelingen. Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een certificaat van detentie overleggen. Daarnaast moeten statushouders ook een certificaat van aanwerving van een werkgever of een arbeidsovereenkomst die is geüpload in het informatiesysteem van het ministerie van Werkgelegenheid (ERGANI) of een verklaring van de bevoegde belastingdienst dat men als zelfstandige is begonnen voorleggen ("Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20; "Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 23). Uit algemene informatie blijkt bovendien dat zelfs indien zij niet over een AMKA beschikt, niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: "If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription" (UNHCR Greece, "Living In Greece – Access to healthcare", beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", september 2024, p. 49, 50-51). De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate zij nood zou hebben aan medische en/of psychologische opvolging, zij hiervan verstoken zal blijven en zij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging of artikel 4 van het Handvest. De verzoekende partij beroept zich immers niet op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen.

Er liggen in casu geen specifieke elementen voor waaruit in hoofde van de verzoekende partij een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die haar bij een terugkeer naar Griekenland zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 29 november 2023 een verzoek om internationale bescherming in Griekenland heeft ingediend. Ze werd erkend als vluchteling op 18 december 2023. Haar Griekse verblijfsvergunning is geldig tot en met 17 december 2026. Haar Griekse reisdocumenten zijn geldig tot en met 1 februari 2029 (zie "Cedoca, aanvraag derde landen" in het administratief dossier). Het verstrijken van de geldigheid van deze verblijfstitel blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij niet aangetoond. De verzoekende partij verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat ze haar Griekse verblijfsvergunning heeft bijgehouden, maar haar Griekse paspoort heeft verscheurd (NPO, p.7). Ze kan bij een terugkeer naar Griekenland haar originele Griekse verblijfsvergunning opnieuw gebruiken. Ze brengt geen elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat ze in Griekenland geen duplicaat van haar Griekse paspoort zou kunnen aanvragen.

6. Het komt aan de begunstigde van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen geenszins blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Uit haar verklaringen blijkt dat de verzoekende partij geen enkele intentie had om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen. Ze verklaart immers dat België haar doel was bij haar vertrek uit Gaza (NPO, p.10). Het gebrek aan intentie om een duurzaam verblijf uit te bouwen blijkt ook uit haar kort verblijf in Griekenland als begunstigde van internationale bescherming. De verzoekende partij werd erkend als vluchteling op 18 december 2023 ("Cedoca, aanvraag derde landen") en heeft Griekenland verlaten op 23 maart 2024. Dit wil zeggen dat ze maar drie maanden als begunstigde van internationale bescherming met de vereiste verblijfsdocumenten in Griekenland heeft verbleven. Uit een dergelijk kort verblijf kan de verzoekende partij onmogelijk haar conclusies trekken omtrent de mogelijkheden tot het verkrijgen van huisvesting, tewerkstelling en de toegang tot taallessen in Griekenland. Uit haar verklaringen blijkt verder wel dat ze in Griekenland in staat was om tewerkstelling en huisvesting te vinden. Ze verklaart na het verlaten van het opvangcentrum werk te hebben gevonden bij een handelaar in zuivelproducten en ze kon ook op haar werkplek blijven slapen (NPO, p.5). Daarna vond ze werk in Thessaloniki waar ze werkte in de steigerbouw (NPO, p.6). Ook hier had ze de mogelijkheid om op haar werk te overnachten (NPO, p.6). Hierna ging ze naar Athene waar ze ook meteen werk vond in de schoonmaak en de elektriciteit (NPO, p.6). Ze heeft

hier echter slechts voor 15 dagen gewerkt en was voor deze periode dakloos (NPO, p.6). Uit deze elementen blijkt dat de verzoekende partij dus wel degelijk in staat was om, doorgaans, huisvesting en tewerkstelling te vinden in Griekenland. Indien ze meent dat deze tewerkstelling of huisvesting niet afdoende was, toont ze niet aan dat ze enige stappen heeft ondernomen om andere tewerkstelling en huisvesting te vinden. Zo heeft ze geen beroep gedaan op de Griekse overheid of enige andere organisatie om andere of betere tewerkstelling en huisvesting te vinden. Het is echter de verantwoordelijkheid van de begunstigde van internationale bescherming om de rechten verbonden aan haar status af te dwingen bij de overheid die haar deze bescherming heeft gegeven. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. De verzoekende partij verklaart ook geen enkele moeite te hebben gedaan om de Griekse taal te leren en op die manier haar integratie in Griekenland te versnellen of te bevorderen. Ze verklaart in dit opzicht dat er geen school was om de taal te leren, maar ook dat ze geen moeite wou doen daar ze er niet van plan was om in Griekenland te verblijven (NPO, p.9). Zij maakt dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoont. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Waar ze verwijst naar de slechte omstandigheden in het opvangcentrum, stelt de commissaris-generaal terecht dat deze feiten zich situeren op een bepaalde plaats, tijd en context. Deze zijn op heden niet meer representatief voor haar daar ze een begunstigde van internationale bescherming is en aan deze status de nodige rechten en voordelen verbonden zijn die de verzoekende partij dient af te dwingen bij de Griekse overheid.

De verzoekende partij stelt ook verschillende keren te zijn aangehouden en gefouilleerd door politiediensten op straat in Griekenland. Deze controles kunnen echter niet beschouwd worden als daden van vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of mensonterende of vernederende behandelingen in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Waar ze verklaart bedreigd te zijn geweest door haar smokkelaar, maakt ze niet aannemelijk dat ze bij problemen met deze persoon in Griekenland geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Griekse autoriteiten. Ze brengt hiertoe geen enkel concreet element bij.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift en aanvullende nota waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

5. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 29 januari 2026 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1406 legt de eed af en tolkt Arabisch

De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

Op vraag van de VzP wordt door de Voorzitter de ontvangst van de aanvullende nota van de VwP van 6/11/2025 bevestigd.

De verzoekende partij is het niet eens met de analyse van de Raad. Ze wil de aandacht trekken op feit dat de situatie in Griekenland ernstiger is dan door de Raad wordt weerhouden. De ADET van verzoeker is geldig tot en met december 2026 en verzoeker zelf beschikt niet over zijn ADET omdat hij niet werd ingelicht en 3500 euro heeft betaald aan een smokkelaar om van Griekenland in België te geraken.

VzP benadrukt het in Griekenland te hebben geprobeerd. Hij heeft hierbij illegaal gewerkt maar krijg zijn loon niet of slecht gedeeltelijk waardoor zijn huisvesting dan ook in het gedrang is gekomen. Verzoeker heeft de Griekse taal niet geleerd omdat hij geen mogelijkheden heeft gevonden om de taal te leren.

VzP verwijst naar haar verregaande materiele deprivatie in het verleden, wat volgens haar duidt op een mogelijke materiele deprivatie in de toekomst.”

5. De verzoekende partij brengt met voormeld betoog ter terechtzitting geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 16 december 2025.

5.1. In de beschikking van 16 december 2025 wordt uitgebreid ingegaan op de persoonlijke situatie van de verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en worden de door haar aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat ze niet aantoonbaar dat ze persoonlijk haar rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt. Deze beoordeling is gebaseerd op de volgende vaststellingen: (i) haar Griekse verblijfsvergunning is nog geldig tot en met 17 december 2026, (ii) haar Griekse reisdocument is nog geldig tot en met 1 februari 2029, (iii) ze beschikt niet over een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de relevante Europese rechtspraak, (iv) ze had geen enkele intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen, (v) ze heeft slechts drie maanden als begunstigde van internationale bescherming met de vereiste verblijfsdocumenten in Griekenland verbleven, (vi) ze was in staat om doorgaans huisvesting en tewerkstelling te vinden in Griekenland en ze toont niet aan dat ze de nodige stappen heeft gezet om andere huisvesting en tewerkstelling te vinden indien ze van mening was dat deze huisvesting en tewerkstelling niet afdoende was en (vii) ze heeft geen moeite gedaan om de Griekse taal te leren in Griekenland om op die manier haar integratie in Griekenland te bevorderen of te versnellen.

Het is de verantwoordelijkheid van de verzoekende partij om concrete elementen aan te brengen die de gestelde gronden in de beschikking kunnen weerleggen of in een ander daglicht plaatsten. Door louter te stellen dat de situatie in Griekenland ernstiger is dan door de Raad wordt weerhouden en te stellen dat ze in verregaande materiële deprivatie heeft geleefd in Griekenland, brengt ze geen concrete elementen bij die de gronden van de beschikking kunnen weerleggen.

Waar de verzoekende partij stelt dat ze niet over haar Griekse verblijfsvergunning beschikt omdat ze niet werd ingelicht, kan ze niet worden gevolgd. In de hierboven geciteerde beschikking werd vastgesteld dat ze haar Griekse verblijfsvergunning heeft bijgehouden, maar haar Griekse paspoort heeft verscheurd. Ze beschikt dus wel degelijk over haar Griekse verblijfsvergunning die nog geldig is tot en met 17 december 2026. Er werd eveneens vastgesteld dat ze geen elementen bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat ze geen duplicaat van haar Grieks paspoort zou kunnen aanvragen. Ze brengt in het kader van haar vraag tot horen ook geen elementen bij die hierop zouden kunnen wijzen. Het feit dat ze 3500 euro heeft betaald om naar hier te reizen, omdat ze verkeerdelijk in de veronderstelling was dat haar Griekse documenten vals waren, doet geen afbreuk aan het feit dat ze zelf verklaart dat haar Griekse documenten weldegelijk wettelijke documenten zijn. Ze brengt dan ook geen elementen bij die zouden kunnen aantonen dat ze niet over een Griekse verblijfsvergunning beschikt en niet in staat is om een duplicaat van haar Grieks paspoort aan te vragen. Ze kan dan ook geen afbreuk doen aan de in de beschikking opgenomen grond. De Raad stipt in deze ook aan dat verzoekende partij voormelde gelden ook had kunnen aanwenden om haar leven in Griekenland op duurzame wijze uit te bouwen.

De verzoekende partij stelt dat ze de Griekse taal niet heeft geleerd omdat ze geen mogelijkheden heeft gevonden om de taal te leren. Dit komt echter niet overeen met haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Ze heeft immers verklaart dat er geen school was om de taal te leren, maar dat ze ook geen moeite wou doen daar ze niet van plan was om in Griekenland te blijven (NPO, p.9). Dit werd ook naar voor gebracht in de beschikking. Hieruit blijkt dus wel degelijk dat ze geen enkele inspanning wou leveren om Grieks te leren en een duurzaam bestaan uit te bouwen in Griekenland. De verzoekende partij kan met haar betoog dan ook geen afbreuk doen aan de in de beschikking opgenomen grond.

Ze kan tenslotte ook niet worden gevolgd waar ze stelt dat ze geprobeerd heeft om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen, maar dat ze door haar illegaal werk haar loon niet kreeg of slechts gedeeltelijk waardoor haar huisvesting in het gedrang is gekomen. In de beschikking werd vastgesteld dat ze in staat was om huisvesting en tewerkstelling te vinden in Griekenland. Ze toont echter niet aan dat ze de nodige inspanningen heeft geleverd om andere tewerkstelling en huisvesting te vinden, indien ze haar bestaande tewerkstelling en huisvesting niet afdoende vond. Zo heeft ze geen beroep gedaan op de Griekse overheid of enige andere organisatie om andere of betere tewerkstelling en huisvesting te vinden. Haar betoog kan dan ook geen afbreuk doen aan de in de beschikking opgenomen grond.

5.2. De verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 16 december 2025 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES